

Manželkou podruhé

MELANIE
SUMMERS

ROMÁN

Manželkou
podruhé

THE AFTER WIFE

Copyright © 2020 Gretz Corp, s.r.o Originally

published in English by Indigo Group.

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jaroslava Kočová, 2022

Cover © Adéla Korbelařová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1927-3 (pdf)

MELANIE SUMMERS

*Manželkou
podruhé*

*Věnuji Lori,
té opravdu dobré duši, která umí
člověka podpořit – jak jistě vědí
ti šťastní, kteří ji znají – a také
zdatné čtenáře. Tolik jsi milovala
a nejednou i ztratila, a přesto kráčíš
příbojem života a nepřestáváš v něm
hledat kouzlo. Děkuji Ti za to, že ses
o to kouzlo se mnou podělila.*

Mel

První kapitola

*„Pokud je láska odpovědí, můžete
mi, prosím vás, zopakovat otázku?“*

LILY TOMLINOVÁ

Každý milostný příběh končí stejně – pořádnou depkou. „A žili šťastně až do smrti“ je jen jiný způsob, jak říct „Nakonec zjistili, že se k sobě nehodí, a rozvedli se“, „Jeden druhému se okoukali, ale byli moc líní na to, něco s tím dělat“ nebo „Osmnáct let se opravdu milovali, dokud jeden z nich neumřel a nenechal toho druhého dalších čtyřicet let lapat po dechu a tonout v rozbouřeném moři smutku“.

Pohádky končí výše zmiňovanou lží ze dvou důvodů: a) je to mnohem rychlejší a také poetičtější; b) nikdo nechce, aby o tom lidi zbytečně přemýšleli, co kdyby náhodou došli k závěru, že milovat někoho je holý nesmysl (což s největší pravděpodobností je). Vedlo by to k nebezpečné změně ducha doby. Protože kdyby na matrikách nevystavovali další a další oddací listy, nejenže by vyhynulo lidstvo, ale ještě k tomu by stoprocentně zkrachovaly obchody s luxusním ložním prádlem.

To jsou strohá a nezpochybnitelná fakta o lásce.

A ještě jedna věc: Jsem si na devadesát devět procent jistá, že už nikdy nepoznám rozkoš. Tak dobře, možná jen na devadesát osm procent. Na chvíličku mě rozechvělo, když ve Starbucks před pár týdny začali znovu prodávat mátové moccacino, ale jinak se mnou nehne nic. Už je to víc než rok a já se pořád ptám, jak dlouho mě ještě tahle hrozná bolest bude tížit na prsou.

Už napořád? Celkem jistě napořád.

Ale život jde dál. Aspoň to mi pořád všichni říkají. Zvedni hlavu. Jdi dál. Vyraž mezi lidi. Jedině tak se zas budeš cítit líp. Pravda ale je, že člověka hecují jen proto, aby se zbavili výčitek svědomí, které si dělají kvůli tomu, že sami jsou šťastní. Říkám jim, pusťte to z hlavy a užívejte si sobotní mejdany a rande. Jenom mě z toho krucinál vynechte, protože já jsem skončila.

Druhá kapitola

„Všechno dobré musí jednou skončit.“

H. H. RILEY (1857)

Jsme s Isaacem na pláži. Vyjeli jsme si na víkend do Maine, že oslavíme výročí. Je chladný podzimní den a oba máme teplou mikinu a džíny. Vítr mi cuchá vlasy a hází mi je do očí. Zastrčím si neposedné prameny za uši, oklepu se a zkouším sama sebe přesvědčit, že vlastně není zima, ale jen příjemně chladno. Za chvilku se mraky rozeženou a mě zahřeje na kůži sluníčko.

Isaac mi vykládá o nové studentce. Je úžasně inteligentní a on v ní spatřuje *náruživou* čtenářku, co hltá Dumase, Whartonovou a du Maurierovou.

Ošiju se znechucením. V hrůze z pohledu v jeho očích přestávám vnímat řeči o její brilantní úvaze o nové knize od Kincaidové *See Now Then*. Nesnáším, když tohle dělá. Copak neví, jak mě to děsí? S přihlédnutím k tomu, jak jsme se my dva seznámili...

Usmívám se a tu a tam poznamenám *Vážně?* nebo *Aha, takhle jsem se na to nikdy nedívala* v naději, že to vyzní sebevědomě. V hloubi duše ale nechápu, jak jsem před ním tolik let dokázala

skrývat tuhle nejistotu. Je to taková moje nepěkná vlastnost a nikdy jsem se k ní nahlas nepřiznala.

Uchlácholím se tím, že mi takové věci vykládá zkrátka proto, že ke mně má důvěru. Jen oddaný manžel bláznivě milující svou manželku jí bude vyprávět, jakou výjimečně inteligentní mladou ženu právě potkal. Kdyby zvažoval, že mě kvůli ní opustí, vůbec by se mi o ní nezmínil. Naopak, tajil by přede mnou její existenci do poslední chvíle – kdy by seděla v kabrioletu u nás před domem, na sobě minisukni a pod ní tanga střižená ze stejné krajky jako push-upka. Zatroubila by, ať sebou hodí, protože na dálnici do Pocono Mountains bude teď o víkendu zácpa. A on by všechno vyklopil, kopu omluv a ujištění, že to rozhodně neměl v plánu a že to určitě není moje chyba.

Vezme mě za ruku a něžně ji stiskne. „A jak to vypadá s tvou knížkou?“

Zhluboka se nadechnu břítkého slaneého vzduchu a s výdechem opouštím představu toho dramatu. Není důvod si zbytečně hýčkat zvrácené fantazie, ne když se po dvanácti letech vedu se svým mužem za ruku a do zad se nám opírá slunce. Není to žádný křupan z mých knížek. Je to galantní vévoda, který přehodí kabát přes kaluž, aby dáma mohla přejít.

Právě když se pustím do vysvětlování, proč jsem už rok a půl nenapsala ani čárku – protože jsem potřebovala nastudovat vzory krajek ze sedmnáctého století – vyruší mě zazvonění. Zarazím se a zadívám se na moře ve snaze přijít na to, odkud to protivně drnčení přichází. „Slyšel jsi to, Isaacu?“

„Slyšel co?“

Otevřu oči. Jsem na gauči, ne na pláži. Isaac je mrtvý. Panuje pozdní odpoledne, a ať už dole před domem přešlapuje kdokoli,

je zjevně rozhodnutý vytrvat a překazit nám romantickou procházku.

Dopotácím se ke dveřím a mnu si oči. „Kdo je?“

„To jsem já,“ ozve se věčně Lauren.

„Aha, čau. A jsi tu jako moje nejlepší kamarádka Lauren, nebo jako literární agentka Lauren Duncanová?“

„A kterou z těch dvou pustíš dovnitř?“

„Ani jednu,“ ucedím britským přízvukem, který nedává na vybranou. „Dnes nepřijímám návštěvy.“

„Tak proč se ptáš?“

Dobrý postřeh. Dostala mě. „No jo no, znáš nás spisovatele. Jsme zvědaví.“

„A víš, že kdo je zvědavý, bude brzo starý?“ ucedí Lauren už trochu popuzeně.

„Myslíš, že mě to drásá?“

„Kristepane! Prostě zmáčkni bzučák. Je tu kosa a já dostala za úkol tě zkontrolovat.“

Do prdele. „Od mojí matky?“

„Jo.“ Něco v tónu jejího hlasu způsobí, že si najednou připadám hrozně unavená.

„Tak dobře, pojď dál, ale jenom proto, že budeš muset podat hlášení Heleně.“ Stisknu bzučák a zaháním paniku.

Rozhlédnu se a vyhodnocuju, kde začít s úklidem. Vrstvu špíny, co se na mě nabalila, bych ve sprše drhla nejmíň deset minut, takže to padá. Na konferenčním stolku se povalují krabičky od jídla z bufetu; mám je nejbliž, tak je popadnu a hodím do koše. V kuchyni zašpuntuju dřez, a zatímco se napouští voda, modlím se, ať si výtah přivolá někdo z nejvyššího patra. Kápnu do vody trochu jaru a roztočím naplno červený kohoutek v naději, že haldu

špinavého nádobí skryje pěna. Proběhnu bytem a posbírám hrnky a vidličky a talíře pokryté zaschlými zbytky jídla. Přihodím je do dřezu a vypnu vodu. Z opěradla černého gauče mě pozoruje Walt Whitman, můj siamský kocour, a tváří se dokonale zmateně. Takhle kmitat mě neviděl od chvíle... , no... , dost možná nikdy.

Zaklepání na dveře a mně se sevře žaludek. Lauren se určitě bude zajímat, jak existuju, takže si stopro vysloužím přednášku a pár znechucených a soucitných pohledů – na mém žebříčku obliby úplně nejniž.

Utáhnu si pásek na županu a otevřu dveře. „Poslušně hlásím, vojín Špína připraven k prohlídce,“ zasalutuju a srazím podpatky, jenže vůbec necvaknou, protože mám na nohou plyšové papuče.

Lauren se zakucká smíchy a já ustoupím stranou, aby mohla vejít. Má na sobě černý kostým a nadčasový béžový kabátek z velbloudí srsti. Může si ho i svlíknout, protože pod ním schovává jemně snědou pleť, a ne tvarohově bílou jako já. A taky je vysoká, takže když si na sebe vezme dlouhý kabát, nevypadá to, jako by se vloupala tátovi do skříně. Ta má ale štěstí, potvora! Taky mě dostává, že je dokonale v kondici – jako jsem kdysi bývala i já. Ale promíjím jí to, ostatně nemá za sebou celoroční flám jako já.

„Kdys utrpěla telefonát od mojí matky?“ Ploužím se do kuchyně ve snaze držet se od ní dál v naději, že nezachytí, jak dlouho už jsem se nekoupala.

„Včera večer.“

„To mě mrzí. Řeknu jí, ať už to nedělá,“ protáhnu obličej. „Čaj?“

„Ano, prosím.“ Lauren si odloží na zem kabelu, vyklouzne z kabátu a pověsí ho na věšák. „Není tak špatná, Abby. Jenom

si o tebe dělá starost. A jak to tak kolem sebe vidím, nebude to nejspíš tak úplně bez důvodu.“

„Cože?“ zeptám se a rozhlednu se. „Vím, že je tu teď trochu čurbes, ale mám za sebou těžkou noc, tak se mi ráno do ničeho nechtělo.“

Pluje na úplně jiný lodi. „Kecy.“

„Ne fakt, jsem v pohodě.“

Nakloní hlavu ke straně a povytáhne obočí. Vím, co ten pohled znamená. Častuje s ním svého muže Drewa a vždycky ho tím úplně rozseká. Na mě ovšem neúčinkuje, protože já s ní pak nechci mít sex.

Otočím se na patě a otevřu kredenc, kde máme čaj.

Já. Kde *já* mám čaj.

„Tvoje máma se bojí, že by ses mohla pokusit... vzít si život.“

Proberu se. Obrátím se a vyvalím na ni oči. „Cože?“

„Bojí se, že jsi v těžký depresi, a jestli nevyhledáš pomoc, mohla bys udělat něco drastického.“

Okamžitě mi zaplanou tváře a v očích mě zaštípou slzy ponížení, ale pořádně si loknu z poháru vzteku a udržím svoje emoce na uzdě. Přinutím se k úsměvu. „Hm, tak to se nestane. To je snad vtip!“

„Dokaž to.“

„Co?“

„Dokaž. To.“ Hraje teď drsnou literární agentku Lauren Duncanovou.

„Fajn.“ Naštvaně založím ruce na prsou. „Tak předně, na to, abych se zabila, jsem moc líná. Víš, kolik by to dalo práce?“

Tak to bylo hnusný. Zvedá se mi ze mě žaludek, ale jelikož Lauren nevěřícně zírá, pokračuju, i když bych radši přestala. „Musela

bych vymyslet, co si vezmu na sebe, pak bych musela vyřešit, co s Waltem, a ještě ke všemu je tu ta věc s dopisem. Toho papíru, co bych popsala verzemi nanečisto. Jsem spisovatelka, takže můj dopis na rozloučenou by musel být tip-top.“ Zakroucím hlavou a pohodím rameny. „Fakt mi to přijde zbytečně pracný. A krom toho bych už nikdy nepřišla na to, jak dopadnou *Příběhy jedné služebné!*“ dodám s výrazem *tak vidíš*.

Lauren si odfrkne a pak se rozesměje. „Panebože, ty jsi děsná.“

„Takový věci bys mi nejspíš říkat neměla. Jsem v dost choulostivým stavu.“

„Abby, nech už toho,“ zakryje si pusou oběma rukama, abych neviděla, že se směje. „To není legrace. Je to vážná věc.“

Povzdechnu si. „Vyříd' mámě, že mě ještě neopustil smysl pro humor, což se dá brát jako jasná známka toho, že není potřeba si dělat starosti.“

Upřeně se na mě zadívá. „Jak si můžu bejt jistá, že mě nechceš jenom tak uchlácholit, abys mě měla z krku?“

Nakrátko se zamyslím, oči upřené na strop, jako by tam snad čekala odpověď. „Protože jsem to neudělala doteď. Kdybych se chtěla zabít, udělala bych to tehdy před těmi měsíci, kdy jsem nedokázala přestat brečet na dyl jak na pět minut. Momentálně jsem už leda tak netečná.“

„Jasný, ale když to říkáš takhle, na jistotě mi to nepřidává.“

Svěsím ramena. „Nemůžu uvěřit, že se o tom vůbec bavíme.“

Rozpíská se konvice a já zamířím ke sporáku. Když zaliju čaj, donesu ho na tu její loď a postavím na stolek. „Hele, jenom si potřebuju načas vydechnout a pak začnu nanovo. Všechno je dobrý, přísahám. Už brzo se zas otevřu světu.“

„A kdy jako?“

„To nevím. Prostě brzo.“ Přeju do kuchyně a vytáhnu z kredence dva hrnky. „Příští středu v patnáct patnáct východního času.“ Pošlu jí přes rameno rozverný úsměv a doufám, že to zabere.

Neopětuje ho. „Beru tě za slovo. Jseš pod dohledem, Abigail Carsonová.“

„Tak dobře, šéfová.“ Z tónu mého hlasu jasně zaznívá, že mi rozhodně nešéfuje, i když někde hluboko uvnitř se jí trochu bojím a ona to dobře ví.

Očima sjede po mém flísovém županu s potiskem žabiček a oči jí trochu zjihnou. „Dneska to necháme být, ale až budeš připravená, promluvíme si o smlouvě s Titanem.“

Sevře se mi žaludek. Sice jsem věděla, že to přijde, ale doufala jsem, že potrvá déle, než se k tomu dostaneme. „Jsem si jistá, že vím, co teď řekneš. Kdy budou chtít půjčku vrátit?“

S povzdechem hlesne: „To počká.“

„Vidím ti na očích, že ne. Kolik času mám?“

„Třicet dnů do první splátky, jinak budeš muset vrátit celých pětáctyřicet tisíc najednou. Ledaže...“ odmlčí se a změří si mě pohledem, ve kterém se snoubí naděje a úzkost. „Ledaže jsi zvládla dopsat celý román a nezmínila ses o tom...?“

Třicet dní. Celé tělo mi zmalátní a chce se mi klesnout na pohovku a přetáhnout si deku přes hlavu. Místo toho sebevědomě přikývnu: „Žádný problém. Vystavím jim šek.“ Aspoň si myslím, že to není problém.

„Uháněj mě už skoro šest měsíců a mně docházejí výmluvy,“ prohlásí Lauren. „Je mi líto.“

„Ne, mně je to líto. Když mně připadá, že prostě...“ začnu téměř neslyšně. Sama se sotva slyším.

„Erika říkala, že když začneš zase psát, zkusí to s nimi ještě nějak skoulet. Pochopitelně chtějí, abys dokončila sérii o vévodkyni, ale jestli je to pro tebe teď moc těžký a chceš radši napsat něco jinýho, taky to vezmou. Říkala, že ti mám vyřídit, že ji to mrzí, ale prej na ni tlačej z obchodního oddělení.“

Chvilku zírám z okna a pomalu to vstřebávám. „Víš, Lauren, on se dost těžko píše rozverný historický milostný románek, když kolem není vůbec nic legračního a když jsem právě zjistila, že happy endy neexistují.“

Přikývne. „Tak zkus něco novýho. Nech tam historickou kulisu a napiš, já nevím... třeba děsně depresivní drama.“

Pracně pozvednu koutky a pak je zase svěším. „Nemám sílu cokoli tvořit. Popravdě, vůbec netuším, jestli vůbec ještě někdy budu zase psát.“

„No tak, Abby, takhle nemluv. Možná na to teď ještě nejsi připravená, ale nemůžeš to přece vzdát. Vždyť to bys nebyla ty!“ Položí mi dlaň na ruku. Má ji teplou a měkkou a dotek jiného člověka ve mně zvedne prudkou vlnu nechtěných emocí.

„Možná bys mohla zkusit dělat něco úplně jinýho – aspoň na čas – než zas dostaneš inspiraci. Nech se třeba zaměstnat v květinářství nebo v knihkupectví nebo tak něco. Prostě někde, kde budeš mít –“ zarazí se, protože si všimne, jak mi zlostí planou oči.

„Důvod, abych ráno vstala z postele?“ ucedím jízlivě a vyvlíknu ruku. „On už tady není.“

Lauren si povzdechne a poražený výraz v jejím obličeji mi napoví, že jsem ji dostala na lopatky, přesně jak jsem chtěla. Rozezvoní se jí telefon a ona po něm střelí pohledem. „Do hajzlu. Budu potřebovat novou asistentku. Jediný, co jsem po ní chtěla,

bylo, aby mi přesmérovala od oběda do tří všechny hovory do kanceláře, ale ani to zjevně nezvládla.“

„Ty sis pro mě vyhradila celý odpoledne?“

Lauren přikývne.

No nejsem já vážně troska? „To fakt nebylo nutný. Vážně to zvládám.“

„Tohle není zdravý, Abby,“ opáčí, vstane a zvedne kabelu. „Potřebuješ vypadnout a jít mezi lidi.“

„Mám Walta. To je jako bejt mezi lidma.“

„Já myslím lidi – lidský bytosti s pěti prstama na rukou, co doveudou plynně konverzovat,“ prohlásí a zamíří ke dveřím. „Tak nevím. Možná že by ses měla zkusit vodvázat a projednou si trochu užít.“

„Užívám si v jednom kuse.“ Stočím pohled k papírovému talířku od snídaně, natáhnu se pro něj na konferenční stolec a slíznu drobečky od svých oblíbených sušenek Pop-Tarts. „Vidíš? Slušnej vodvaz, ne?“

Navlékne si kabát. „Myslím to vážně, Abby. Takhle to dál nejde.“

„Ale jo, jde.“

„V pátek skočíme někam na oběd. V půl druhý tě sem přijdu vyzvednout.“

„Nikam nejdu, ale slibuju, že zůstanu naživu.“

Zdráhavě se zasměje. „Ty jsi taková koza.“

„A proto mě máš tak ráda...“

„To mám, takže v pátek vypadneš z tohodle bytu, i kdybych tě měla vytáhnout za vlasy.“

„Tak to chci vidět.“

„Taky že uvidíš, děvenko, nemysli si, že vyměknu. Akorát mi slib, že se vysprchuješ a něco na sebe hodíš.“

„Kdepak, to všechno radši nechám na tobě,“ odvětim a otevřu jí dveře. „Ovšem trvám na tom, že musíme jít do Ruský čajovny.“

Vyjde na chodbu a ještě na mě otočí ten svůj rozlítostněný obličej, který tak nesnáším. „Kdybys potřebovala vypomocť s tím splácením –“

„Je to od tebe moc hezký, ale nemůžu si to dovolit,“ zavrtím hlavou. „Nějak to zvládnou.“

Cinkne zvonek, výtahové dveře se rozevřou a vyjde z nich pan Puente, předseda bytového družstva, kterému se už celou věčnost úspěšně vyhýbám. Všimne si mě, otrapa jeden!

„Abby, konečně,“ vydechne úlevou. „Týdny se vás pokouším zastihnout.“

„Nechte mě hádat: někdo by rád znovu otevřel debatu o rohožkách z roku 2016,“ opáčím a vyšlu nenápadný útrpný pohled směrem k Lauren, která na mě mrkne, jako by chtěla říct *no potěš pánbůh*, načež zapadne do výtahu.

„Vždyť by se o to jeden přerazil,“ poznamená a vydá se směrem ke mně. Je rovný jako pravítko, na sobě má plátěné kalhoty, běloskvoucí naškrobenou košili zapnutou až ke krku a hráškově zelenou vestičku, kterou ráno aspoň dvacet minut žehlil. „Byla jste pryč? Psal jsem vám maily, volal a několikrát jsem se tu stavoval...“

„Měla jsem moc práce.“

Očima zavadí o moje papuče a pak se na mě soucitně podívá. „Chápu. Můžu na chvílku dál? Obávám se, že pro vás mám špatné zprávy.“

„Bezva, tak to máme dneska v Carsonovic rezidenci den špatných zpráv!“ Kývnu na něj, ať jde dál, a zamířím do kuchyně. „Čaj?“

„Ne, díky. Říkal jsem si, jestli jste četla některý z těch dopisů, co vám poslala samospráva.“ Jsem k němu otočená zády a on zírá na hromadu nevyřízené pošty na lince.

„Nějak jsem ty papíry poslední dobou nestíhala.“

Pan Puente se zhluboka nadechne a na vteřinu zavře oči. „Jak možná víte – nebo taky nevíte – chystá se letos další a dosti podstatné zvýšení nájmu. Samospráva sehnala prostředky k odkoupení pozemků od společnosti Killborn. Vlastníci bytových jednotek budou muset buď zaplatit svůj podíl, nebo byt prodat.“

Šok mnou otřese až do morku kostí a po něm se mě zmocní panika. Neměla jsem to nechat zajít tak daleko. „Kolik?“

„Za vaši bytovou jednotku to dělá čtyřicet osm tisíc dolarů.“

Podlomí se mi kolena a najednou si chci sednout. „Kdo má tolik peněz?“

„Někdo jo. Někdo si zařídil financování. Jestli to dáte dohromady, bude to skvělá investice.“ Podívá se na moje bačkory a naváže: „Jestli ne, našli jsme skvělého realitního makléře, který těm, kdo to budou potřebovat, nabízí prodej bez provize.“

„Ale situace na trhu je...“

Přikývne. „Ano, budete ráda, když dostanete tři sta tisíc.“

„Kolik mám času na rozmyšlenou?“

„To je právě to. Ty peníze budete potřebovat příští pátek.“ V obličejí se mu sváří lítost s podrážděností. A do téhle zatraceně nepříjemné pozice jsem ho dostala tím, že jsem ignorovala něco, co ostatní nájemníci jistě řeší už celé měsíce. „Je mi to moc líto, Abby. Opravdu jsem se snažil se s vámi spojit.“

„To je dobrý. Za to nemůžete,“ zakrouťím hlavou a k mému naprostému zděšení se mi po tvářích začnou kutálet slzy. *No paráda.*

Nemotorně se dohrabe ke konferenčnímu stolku a vrátí se s krabičkou papírových kapesníků. „Tumáte.“

Vytáhnu si dva a přitisknu si je na obličej ve snaze zakrýt, že mám opravdové pocity. „Děkuju.“

„Můžu se jenom dohadovat, jak byl pro vás poslední rok těžký, a vím, že tohle vám to nijak neusnadní.“

Přikývnu a vysmrkám se. Málem na poslední chvíli. *Tvoje důstojnost je ta tam, Abby.*

Pan Puente zaloví v kapse a vytáhne navštívenku. „Tady je kontakt na toho makléře, o kterém jsem mluvil. Je vážně dobrý. Všechno za vás vyřídí.“

A v tu chvíli se ta koule začala kutálet z kopce a nebylo jak ji zastavit. Ani nešlo si jí nevšímat. Dalo se jenom běžet za ní.

Třetí kapitola

*„Jediní lidé, kteří mají rádi změnu,
jsou počůraná nemluvnata.“*

MARK TWAIN

„A co teď?“ Seděla jsem na pohovce a zírala na monitor. Oči už mě pálily od toho, jak jsem poslední čtyři hodiny usilovně listovala internetovými stránkami a pročítala inzeráty s nabídkou bytů na prodej. Navzdory tomu, co se mi pokoušel namluvit oportunistický realitní makléř Ben, jsem v sobě pořád chovala jiskřičku naděje, že se mi v tomhle městě podaří najít byt, který si budu moct dovolit. Jenže kde nic tu nic. Aspoň pro někoho, kdo odmítá vzít zavděk spolubydlícím nebo se obejít bez luxusu v podobě okna. Tohle město vyžaduje ambice, což jsem na něm vždycky tak milovala – tedy dokud jsem o ty svoje nepřišla. Budu se muset z New Yorku odstěhovat. A to už tady bydlím jednadvacet let!

Byt se prodal včera, po čtrnácti dnech od uveřejnění inzerátu. A já mám teď osm týdnů na to, abych si našla nějaké nové, laciné bydlení. Zaklapnu notebook, opřu se a zavřu oči. Znovu se mě zmocní zoufalství. Nechce se mi do toho, a už vůbec ne samotné. Ta hora práce přede mnou je tak vysoká, že ani nedohlédnu

na vrchol. Palcem přejeďu po Isaacově snubním prstýnku, který nosím na krku na zlatém řetízku. A třebaže ho teď potřebuju jako nikdy, hladký kov mi ho ze světa mrtvých nepříčaruje, a ani v to nedoufám.

Proč tady teď nemůžeš být, ty mizero?

Isaac by věděl, co udělat. Dávno by vymyslel dokonalé řešení a místo tohohle konce světa by to vypadalo jako sice trochu nepohodlné, ale docela vzrušující dobrodružství.

Jenže tohle není ten *nový začátek, co mi vlije krev do žil*, jak to dneska ráno kulantně nazvala v telefonu Lauren. Tohle je životní kotrmelec, ke kterému jsem nedala svolení.

Hádám, že takhle to život dělá vždycky – neptá se na dovolení. Prostě letí a uhání, vrhá se do nejostřejších zatáček a nečekaných karambolů a vy se vezete, i když jste o žádnou jízdu nestáli.

Sotva zavřu oči, je tu Isaac. Jsme na obvyklém prázdninovém výletě, tentokrát do kanadských Pobřežních provincií. On řídí, já sedím vedle něj. Hladím ho prsty zezadu na krku, laskám se s jeho příjemně teplou kůží.

„Šťastná?“ usměje se na mě.

„Jo.“ Vysokánské útesy nalevo čelí náporům větru, ale uvnitř v autě zní předehra k Mozartově opeře *Lucio Silla*. Podívám se na oceán vpravo a pozoruju, jak se vlny tříští o skalnaté břehy pod námi. Do ramene mě hřeje slunce a působí až hypnoticky. Jasně modrá obloha slibuje nekonečné možnosti. „Tohle je moje nejzamilovanější místo na Zemi.“

Zasměje se. „To říkáš všude, kam přijedeme.“

„Já vím, ale teď to myslím vážně.“ Položím mu ruku na stehno. „Sem bysme se měli přestěhovat na důchod. Bylo by to dokonalý.“

Mohli bysme si tu koupit malý dřevěný domek – samotu někde pěkně nad mořem, kde bych já mohla psát a ty bys třeba – já nevím – ty by ses třeba vrhl na zahradničení.“

Isaac se posměšně ušklíbne. „Zahradničení je pro starý dědky.“

Vyprsknu smíchy. „No, víš, za dvanáct let už budeš docela –“

„Neříkej to.“ Chytne mě za koleno a se smíchem mi ho stiskne.

Bezděčně mu položím dlaň na ruku a propletu prsty s jeho. „Neboj. Já už budu taky stará.“

„Lhářko,“ opáčí a oči mu jiskří úsměvem.

Vypadá tak uvolněně a šťastně a já dostanu chuť ho přesvědčit.

„Tak budeš rybařit. Pořádíš si malý dřevěný člun a za bezvětří budeš vyjíždět na moře.“

„Tak rybařit, jo?“ Isaac mírně nakloní hlavu a zamyslí se nad tím. „Mohl bych s sebou vozit přenosnou chladničku plnou piv a domů se vracet až na večeři.“

Při té představě se mi až zatočí hlava. „Kdybysme tady žili, klidně bych i vykuchala ryby, než by ses osprchoval.“

Isaac se srdečně zasměje. „Ty dneska vážně nevíš, co mluvíš.“

„To teda vím. Prostě se mi tady *tak moc* líbí.“

„Tak moc, že bys byla ochotná kuchtat ryby?“ podívá se na mě zkoumavě zpod obočí. „Nožem? Umazat si svoje jemný spisovatelský ručičky od krve, zabořit je do rybího břicha a –“

Zarazím ho zvednutím ruky. „Tak jo, no. Dobře. Asi jsem se s tou nabídkou krapet unáhlila,“ řeknu a koutky mi cukají. „Ale jestli na tom stojí naše dohoda, můžeš mě vzít za slovo.“

Isaac si to v duchu ještě jednou přehraje a pak už se otřásá tichým smíchem. Přidám se k němu a moje naděje roste.

Po chvíli Isaac přikývne. „Tak dobře, platí. Za dvanáct let si tady najdeme domek.“

„Opravdu?“ zeptám se a celá se tetelím radostí.

„Opravdu.“

Otočím se k němu, přitáhnu si jeho hlavu a zulíbám mu tvář, zatímco orchestr v opěře nabírá na *crescendo*. Když ho zase pustím, zesílím hudbu a položím si hlavu na opěrkou. Spokojeně se zahledím na plachetnice v dáli a sním o našem novém životě.

„Hlavně na to nezapomeň, jo?“

„Co?“ Prudce se napřímím a otočím se na něj.

Obrátí se ke mně s tak pronikavým pohledem, že se rázem přestanu usmívat. Pustí volant a otočí se ke mně celým tělem. „Je potřeba, aby sis tohle pamatovala, až se probudíš.“

„Co to děláš?“ zeptám se a přeskočím očima z něho na blížící se zatačku. Srdce se mi rozbuší, tluče rychleji, než jak smyčce dorážejí na struny strašidelných houslí. „Isaacu, řídíš!“

Úplně na to kašle a místo volantu teď drží mě. Odstrkuju ho, naštvaná, že ohrožuje naše životy. „Nech toho. Není to legrační.“

„Klid, tohle je mnohem důležitější.“

Zatáčka se rychle blíží. Za ní je prudký sráz. Zajíkám se a tělo mi ztuhne. Isaac je však nesmyslně klidný. Nakloní se ke mně, vezme mi hlavu do dlaní a otočí mi obličej k sobě. „Poslouchej, Abby. Na tohle místo patříš.“

Probudí mě skřípění popelářského vozu dole na ulici. Srdce mi splašeně buší. Posadím se a zkusím to rozdýchat. Když otevřu oči, slunce je pryč a místo něj je venku šedavé zimní ráno. „Je to dobrý, dobrý,“ uklidňuju se šeptem a objímám peřinu. *Toble je skutečnost. Ne tamto.*

Sen se rychle rozplyne, ale zanechá po sobě pocit neklidu. Natáhnu se pro Walta, posadím si ho na klín a hledím ho po těle. Už jsem byla tak blízko! Víím, že jo. Zнала jsem odpověď.

Ale na co? Po chvilce marné snahy se smírím s tím, že to spásné odhalení – ať už to bylo cokoli – je navždy pryč. „Stejně to byl zase nějaký nesmysl. Tím jsem si jistá,“ pronesu tiše a položím Walta zpátky na Isaacův polštář.

Na zlomek vteřiny otevře jedno oko a pak se zase stočí do klubička.

„Přesně. Máme důležitější věci na práci než řešit pitomé noční můry. Za pár týdnů z nás budou bezdomovci.“ Při tom pomyslení se mi sevře žaludek. Odhrnu peřinu a vstanu. Zatímco se ploužím po prkenné podlaze do koupelny, usilovně se snažím rozpomenout, kde jsem to jen byla, než jsem se probudila. Mé obnažené nervy se naproti tomu snaží zapomenout.

Nacákám si trochu teplé vody na obličej, a sotva se ho dotknu, vybavím si Isaaca, jak mi drží hlavu v dlaních a očima mě prosí, ať už to konečně pochopím. A najednou to pochopím. *Na tohle místo patříš.*

Ani se neobtěžuju utírat se ručníkem. Utíkám k posteli, vedle které na nočním stolku leží notebook. „Už to mám, Pane Whitmane! Už jsem přišla na to, kde budeme bydlet. Je to dokonalý místo – levný a bezpečný a moc krásný. A bude to, jako by tam s námi byl Isaac, protože tam jsme se spolu chtěli jednou odstěhovat...“

Walt zvedne hlavu, jako by ho to vážně zaujalo, a já ho rychle podržu za ouškem. „A ze všeho nejlepší je, že nás tam nikdo nebude otravovat.“

Čtvrtá kapitola

*„Příběh mého života. Vždycky
dostanu ocumlaný lízátko.“*

MARILYN MONROE
jako Sugar Kane Kowalczyková
v *Někdo to rád horké*

O dva měsíce později

„Kde jsi, brambůrko?“ Už z hlasu poznám, že se mě táta snaží podpořit, a jsem mu za to vděčná.

„V Novém Skotsku. Právě jsem projela vesničkou, co se jmenuje Antigonish.“

„Tak to jsi kousek od ostrova Cape Breton, ne?“

„Asi hodinu jízdy. Kolem třetí bych měla dojet do South Havenu.“

„Jaký to je, zase řídit?“

„Jako jet na kole.“

„Ty mě děsíš. Jezdit na kole ti nikdy moc nešlo.“

Tiše vyprsknu smíchy. „Dík za povzbuzení.“

„Za nic. Teď vážně: jak to jde, táhnout přívěs tou malou hondou?“

„Zas tak malá není, je to menší SUV. Vymotat se z města mi dalo zabrat, ale na silnicích mimo město je to v pohodě.“

„Nechalas před cestou vyměnit olej? A zkontrolovala jsi nahuštění pneumatik?“

„Jó, tati,“ protáhnu otráveně jako puberťačka. „Auto šlo do servisu, hned jak jsem s ním vyjela z garáže.“

„A víš doufám, že před stopkou musíš s tou zátěží začít brzdit dvakrát dřív než normálně.“

„Vím. Jedu pomalu, takže mám času dost.“

„Tak dobře, jsem rád, žes neskončila někde ve škarpe.“

„Tys měl být spisovatel.“

„Co je? Nějak jsi ztichla.“ Táta si jaksi odmítá připustit, že ztrácí sluch, a to i navzdory haldě nezvratných důkazů.

„Říkala jsem, že Walt snáší cestu hůř než já. Bude vážně rád, až dojedem na místo a konečně ho vypustím z přepravky.“

„Walt?“ zarazí se. „Jo jasně, tvůj kocour. Tak jo, radši ti dám mámu. Je celá nervózní, čeká už hodiny, kdy konečně zavoláš.“

„No jo, to je jí –“

„Haló? Abby? Jsi tam?“

Když uslyším ten hlas, zavřu na vteřinu oči. „Jo, mami.“

„Máš to na hlasitý odposlech?“

S Isaacem bychom se na sebe v tuhle chvíli vědoucně podívali. Ta vzpomínka mě dočista rozdrtí, a tak se zhluboka nadechnu, abych ji zahнала. „No jasně.“

„To je dobře. Není tam na silnicích nebezpečno? Slyšela jsem, že v Kanadě může být námraza. Nechala sis nazout zimní gummy? Četla jsem, že jsou potřeba nějaký speciální.“

„Podle mě to ale platí jen v zimě. A dneska je pětadvacet stupňů nad nulou.“

„Aha, to jsem nevěděla,“ ucedí úsečně a do slov se jí vkrádá napětí, které jsem v ní vždycky vzbuzovala. *Ty mně taky, mami.*

Zkroušeně si povzdechne. „Víš, je to pro mě dost těžký. Najednou se sebereš a odstěhuješ se do cizí země. Co když tam není pro svobodné ženy bezpečno?“

„Tohle je Kanada, mami, ne válečný území na Středním východě. Vesnička s ani ne třemi tisíci obyvateli, tak slušnými, že tě ani neokradou. V South Havenu je nulová kriminalita, ověřovala jsem si to na internetu.“ Ten sarkasmus mě nijak netěší, ale někdy si prostě nemůžu pomoci.

„Ha ha,“ zasměje se strojeně s důrazem na každém *ha* – kdyby mi to náhodou nedošlo.

„Promiň. Je tu fakt krásně. Nebe je nekonečný a všude samý stromy a louky.“ Doufám, že ji moje hraná statečnost přesvědčí, protože před ní bych nikdy nepřiznala, že jsem v pokušení to otočit a vrátit se štandopede do New Yorku. „Občas zahlídnou i oceán. Je tu fakt krásně.“ Sakra, to už jsem jednou říkala.

„To už jsi jednou říkala.“

Asi jí nemůžu zazlívat, že z toho není nadšená. Doufala, že se vrátím domů, a já se místo toho odstěhuju tisíce mil daleko.

„Byl to chytřej nápad, mami. Víš přece, že bydlení v dosahu Portlandu bych neutáhla. A tady jsem si pořídila rovnou barák, navíc s výhledem na moře, a ještě mi zbylo trochu peněz, abych se rok mohla věnovat jenom psaní a nemusela řešit, kde vezmu na jídlo.“ A taky budu moct být sama.

„No ale kdyby ses vrátila domů, nemusela bys –“ Větu nedokončí, ale já vím, co chtěla říct: kdybych se vrátila domů, nemusela bych za jídlo platit.

Přemáhám podrážděnost. „Potřebuju se postavit na vlastní nohy.“

„Potřebuješ být s lidmi, kteří tě mají nejradši na světě.“

Místo odpovědi si hlasitě povzdechnu. Víím, že žádný pokus o vysvětlení nepadne na úrodnou půdu.

Třicet vteřin ani jedna z nás nepromluví, což v telefonu působí jako věčnost. Nejradši bych zavěsila, ale víím, že teď to ještě nejde. Obě jsme si dávno zvykly na napětí, které mezi námi panuje, a vííme, že může kdykoli dojít ke zkratu. Neobejde se to bez jisté dávky smířlivosti, abychom příště měly kde navázat. „Jsi tam ještě?“

„Jo. Pořád. V sobotu jedeme do Medfordu. Kaitlyn má závody v gymnastice, tak by to mohlo být prima.“

„Bezva. Užij si to.“

„Jo, neboj. Je moc nadaná a tvrdě trénuje. Bude to vážně podívaná.“ Myslí tím, že bych to taky měla vidět.

„Je dobrá. Vyříd' jí, že jí teta Abby drží palce.“

„Vyřídím.“

„A všechny pozdravuj.“

Než zase promluví, naprázdno polkne a já víím, že právě spolkla přednášku o tom, jak mám zůstat v kontaktu s rodinou. Přechází na vyšší rychlost, to znamená, že výčitky vystřídá další oblíbená taktika – zpochybňování. „Nedokážu pochopit, žes koupila dům a ani sis ho neprohlídla. Co když tě někdo podvedl? Nebo je to úplná ruina a ty to budeš muset opravovat.“

„Je to dobrý, mami. No vážně. Nejsem pitomá.“ Tedy snad.

„Nemyslela jsem to tak, že bys byla pitomá. Možná tvrdohlavá, to jo. Ale hloupá ne.“

„No ne! Díky!“

„Co když je to tam plný myší? Nebo švábů?“

„Není – to mi můžeš věřit.“ O něco pevněji sevřu volant a pak si uvědomím, že až tenhle rozhovor skončí, bude trvat týdny, než mě zase někdo bude plísnit za to, jak nehorázně nerozumné rozhodnutí jsem udělala.

„Vážně nevím, kde bereš tu jistotu, když jsi ten dům ještě neviděla.“

„Prostě to vím.“ Nebo se tak aspoň budu tvářit, dokud nedotelefonujeme.

„Abby –“

„Budu muset končit. Ani nevím, kolik mi ten hovor spolkně kreditu.“

„Dobře.“

V telefonu opět zavládne mlčení a to je daleko výmluvnější než veškerá naše slova. Nekonečné výhrady, které zůstanou nevyřčeny a nevyslyšeny. Podle ní jsem od chvíle, co jsem potkala Isaaca, neudělala jedinou věc správně. Nikdy mě nepochopí. A já nikdy nebudu splňovat její představy a nebudu tou dcerou, kterou si přála. Na tom se nic nezmění a obě to víme.

„Jeď opatrně, Abby. Mám tě ráda.“ Hlas se jí zlomí a já bych dala nevímco za to, aby bylo všechno, jako když jsem byla malá a měly jsme se prostě jednom rády. V duchu ji vidím, jak se na mě usmívá a jak ruku v ruce odcházíme z dětského hřiště.

Odkašle si, a když znovu promluví, vzpomínka se jako kouzlem rozplyne. „Až si najdeš chvílku, zavolej.“

„Jo,“ odpovím se stejným napětím v hlase. „Mám tě ráda.“

„Taky tě mám ráda.“

Počkám, až se spojení přeruší. Chvilku si ještě rozhovor v duchu přehrávám a každá rána, kterou mi zasadila, mě znovu zabolí.

Kdyby tady byl Isaac, řekl by mi, že nejsem tvrdohlavá, že jen vím, co chci, a že dělám dobře, když nejsem s lidmi, kteří pro mě nemají pochopení. Pak by mi ještě vysvětlil, že je to jejich smůla, a ne moje. Já bych se tvářila, že už se cítím líp, až by mi líp opravdu bylo. Nechtěla bych totiž zmařit jeho snahu zachránit mě před zhoubou v podobě patologického vztahu s matkou. Nemuset nic předstírat – to je asi to nejlepší na tom, když je člověk sám. Protože teď rozhodně nestojím o to, aby mě někdo utěšoval. Chci zůstat naštvaná a nepochopená a ublížená. Chci se v tom babrat, abych si nemusela připustit, jak moc jsem vyděšená.

Přestože jsem k smrti unavená, jedu dál bez zastávky. Poslední dva měsíce mě úplně vyčerpaly. Vyklidila jsem každou skříňku a každý šuplík. To jsou dennodenně tisíce rozhodnutí a na každém jsem si div nevyhlámala zuby. Když jsem sbalila Isaacovo oblečení a nesla ho na charitu, rvalo mi to srdce. To, že jsem se tomu dlouhé měsíce vyhýbala, mělo svůj důvod.

Nejvíc mě ničily nečekané věci. Pohled na jeho pečlivě vyleštěné polobotky srovnané ve skříni, čekající. Krabice plná všech pohlednic a gratulací a krátkých vzkazů, které jsem mu za ty roky napsala. Vůbec jsem netušila, že si je schovává. Myslela jsem, že je zkrátka vyhazuje.

Nakonec jsem si nechala jen pár jeho věcí a k nim přibalila něco málo těch svých. Vezu s sebou jeho psací stůl a tolik jeho knížek, kolik se jich vešlo do krabice. Zbytek šel spánembohem. Ještě mi zůstaly jeho bačkory a oblíbená šála – šedo-bílo-červený pruh kašmírové vlny, bez kterého nedal v zimních měsících ani ránu. Je zakutaná někde v přívěsu, pořád trochu načichlá jeho vodou po holení. Prodala jsem skoro všechnen náš nábytek, včetně

postele, pohovky a kuchyňského stolu. Jinak všechen svůj majetek – tedy vyjma domu – vezu s sebou, zatímco ukrajuju míli za míli a vzdaluju se od starého života.

Přestože si hraju na odvážnou, o svém rozhodnutí přestěhovat se do Kanady pochybuju od chvíle, co jsem se ozvala na inzerát. Když pomínu výlet do Pobřežních provincií, který jsme s Isaacem podnikli asi před deseti lety, nikdy jsem v Kanadě nebyla. Kamkoli se podívám, vidím svět, který je naprostým protipólem života na Manhattanu. Nejsou tu žádné dopravní zácpy, žádné mrakodrapy ani davy na chodnících. Ulice nelemují restaurace, noční kluby ani butiky, do kterých se člověk tak snadno schová.

Být tohle v mém románu, byla bych dámou z osmnáctého století, kterou po smrti manžela poslali ke vzdáleným příbuzným. Nejela bych sama po rychlostní silnici, ale kočárem po blátivé cestě plné výmolů. Místo černé mikiny s kapucí a sepraných džín bych na sobě měla tereziánskou róbu a slaměný klobouk určený k cestování. Výhled z okna bych popsala jako „louky zelenající se vzrostlou travou, poseté kvítím a táhnoucí se na míle daleko; jen tu a tam ční vysoká borovice či javor, tak šťastné, že zde zapustily kořeny“. A ještě bych dodala, že „mohou-li zde být šťastny ony, možná bych mohla i já“. Podotkla bych, že se nyní stále častěji rozpíná oceán po mé levici, třpytivý v jasné záři slunce, nesoucí příslib toho, co leží před námi.

Taková halda keců. Kolem je pustá neobydlená země a v oceánu zřejmě plave spousta odpadků, nebo přinejmenším plastových mikročástic. O kolik je lepší žít v realitě než věřit na pohádky? Skutečnost, jakmile ji přijmete, vás nikdy nezklame, ne jako ty romantické představy. Z představ zůstanou jen oči pro pláč.

Najednou mi dojde, že jsem dnes poprvé po mnoha týdnech ještě nebřečela. Jenže jen kvůli tomu, že jsem naprosto šílená strachy.

Když stočím pohled k sedadlu spolujezdce, zadívá se na mě zpoza mříží přepravykky Walt.

„Já vím, Walte. Je to dlouhá cesta, ale slibuju, že už tam brzy budeme.“ Tedy snad.

Kolem třetí odpoledne spatřím ceduli, na které stojí:

*Vítejte v South Havenu,
malé obci s velkým srdcem!*

„No potěš!“

Prázdná autostráda obkrouží jezero Bras d'Or, které mám po levici. Městečko leží na pravé straně. Povolená rychlost se sníží natolik, že mám čas si všechno dobře prohlédnout. Zatím to vypadá skoro stejně, jako když jsme tu byli s Isaacem a strávili den prohlídkou pamětihodností. Večer jsme jeli do Sydney (kde mají nejlepší hotely na ostrově). Jako první mě přivítá přístaviště plné plachetnic a rybářských člunů, kymácejících se na vlnách. Pak přijdou na řadu obchody – pořád je tu to malebné pekařství, kde jsme si dali quiche a k němu čaj, stejně jako antikvariát, kde Isaac objevil druhé vydání Thoreaua. Při té vzpomínce se mi sevře srdce, ale přemůžu to a místo toho zaměřím pozornost na svérázné kavárničky a obchody se suvenýry, které mají dřevěné vývěsní štíty pamatující staré dobré prosté časy.

Po chodnících se loudá pár turistů důchodového věku. Mají sluneční brýle a klobouky, na krku zavěšené fotoaparáty. Za širokým pruhem trávy se táhne kamenitá pláž. Vedle pláže je

hřiště, kde po prolézačkách lezou děti, zatímco jejich stylově oblečené maminky popíjejí kávu, oči upřené na chytré telefony. Jak jedu dál, obchodů a restaurací přibývá a ulici lemují z obou stran jednopatrové kancelářské budovy.

O pár křižovatek dál se objeví domy – malé, staré obytné domy se sedlovou střechou a okenními truhlíky s kaskádami pestrobarevných květin. Na návrší stojí velká cihlová škola. Dovedu si představit, že kdybych do takové jako holka chodila, seděla bych ve třídě, zírала z okna a snila.

Jakmile projedu městečkem, pokračuju krokem a vzápětí mi navigace napoví, že mám zahrnout doleva na Pobřežní cestu. Odbočím do uličky lemované stromořadím a srdce se mi rozbuší. Očima hledám dům s popisným číslem pět. Přímo přede mnou se ve větru zahoupe cedule *Na prodej*, přelepená samolepkou *Prodáno*. „Myslím, že jsme tady, Walte.“

Pak si všimnu další cedule, která visí na domě hned vedle.

U mořského větru

Penzion & restaurace & volné pokoje

Každý čtvrtek společenské vaření

„Penzion a restaurace a volné pokoje? Trochu moc nabídek najednou,“ pronesu nahlas a blinkrem upozorním – těžko říct koho – že odbočuju do vrat. „Co má sakra být *společenské vaření*? Snad ta společnost nebude moc hlučná, abych nemusela každý čtvrtek večer volat policii.“

Jakmile vjedu do vrat, zatočí se se mnou svět a rázem pustím z hlavy přehršel „nabídek“ u sousedů. Kolem dokola pozemku rostou stromy a přerostlé keře, takže dům uvidím, až když po

štěrkové cestě ujedu pár metrů. Zastavím s pocitem, že jsem se tam vloupala, ačkoli je to můj vlastní dům. První bydlení, co bude jen moje.

Jakmile zhasnu motor, v klidu si všechno prohlédnu. Před sebou mám ten samý jednopatrový domek pobitý vybledlými modrými prkny, co mě zaujal na internetu (hlavně tedy přijatelnou cenou). Na fotografiích ale vypadal mnohem líp. Na obou velkých oknech v průčelí jsou připevněné prázdné květinové truhlíky pokryté odlupujícími se pozůstatky bílého laku. Zahrada je zarostlá po kolena vysokou travou a plevelem, který vyplňuje i spáry mezi dlaždicemi chodníčku. Bílý okap na garáži se uvolnil a visí přes zrezivělá vrata.

Realitní makléřka Eunice Beckhamová říkala, že fotografie byly pořízené *už dávno* a že dům *je v poněkud horším stavu, ale zato má obrovský potenciál*. Za slovem *poněkud* si zjevně představovala něco úplně jiného než já. Najednou mám pocit, jako bych spolkla kámen, a naskočí mi husí kůže. „Do prdele,“ syкну. „Proč jsem do toho šla?“

V hlavě mi znovu zazní mámina slova. Ruina. Myši. Panebože! Tady je to pro myši učiněný ráj. A pro pavouky. Vlastně to vypadá, že dům je opuštěný už tak dlouho, že v něm pavouci a myši zplodili několik generací potomstva a to se navzájem křížilo a křížilo, až vznikla nepřemožitelná pavoučí supermyš. Po zádech mi přeběhne mráz.

Zasténám, kouknu na Walta a otevřu dvířka přepravky. „Hele, budu teď potřebovat, aby se z tebe stal myšilov a pavoukolov. Co myslíš, zvládneš to?“

Vyleze z přepravky, skočí na podlahu auta a vrhne na mě pohled, který říká *Na to zapomeň*.

„Rozmazlená městská kočka,“ postesknou si a konečně se přiměju otevřít dveře auta a vystoupit ven. Postavím se a protáhnu se, až mi s úlevou zapraskají obratle. Znovu se na něj podívám. „No tak, Pane Whitmane. Přece mě v tom nenecháte!“

Přikrčí se na gumovém koberečku a nehnutě sedí, uši našpičované, oči na stopkách.

„Isaac mi měl koupit psa.“

Ani se nehne.

„Dobře. Jak myslíš. Já jdu.“

Tak to tu máme! Domov. Ať se mi to líbí, nebo ne. Čekám, že spíš ne.

Opatrně vykročím po zarostlém chodníčku a pozorně se rozhlížím, jestli odněkud nevyběhne krysa nebo obří pavouk nebo pavoučí supermyš. Do vysoké trávy zavane vítr a způsobí, že se na mě usměje moře jasně žlutých pampelišek. Trhnu sebou, jako by na mě mělo co nevidět vyskočit něco děsivého, ale nic se nestane. Kdyby tady byl Isaac, šel by krok přede mnou a vysmíval by se mým imaginárním nepřátelům. Za chvíli by to i mně přišlo směšné, a ne děsivé. To ve mně vyvolá vztek, což se mi občas stává. Jak si mohl umřít a nechat mě tady? Měli jsme zůstat navždy spolu.

Následuje pocit viny.

Pak nic.

Obejdu dům a s úlevou zjistím, že i zadní zahrada je lemovaná vysokými košatými borovicemi a osikami, které se na jihu malinko rozestoupí a nabídnou nerušený výhled na moře. Aspoň že tohle je stejné jako na fotkách v inzerátu. Za domem trochu pookřeju a už nemám pocit, že to byl úplně nejhorší nápad na světě. Dovedu si představit, jak sedím u malého zahradního stolku